

Publicerad 2014-01-19 14:06 av Michelle Natalie

Om jag ber dig att stanna

Om jag ber dig att stanna.

Skulle du då gå?

Du bär på ett kaos.

Ett inre virvlande.

Som en centrifug gömd i din hjärna,

tankarna, ångesten, rädslan kastas in, snurrar runt.

Snabbare och snabbare tills konturerna suddas ut.

Färgerna flyter ihop.

Som när man var liten och målade en teckning med vattenfärg.

Den där fina, som man hade kämpat med, målat sitt allra bästa.

Den som mamma skulle få.

Som hon sen skulle rama in och hänga på väggen.

Stolt visa upp den för sina vänner.

Vännerna som skulle tänka att mamma hade nog världens bästa unge.

Den som mamma aldrig fick.

Den som aldrig hängdes upp på väggen.

Den som mamma aldrig stolt visade upp för sina vänner.

Den som aldrig fick mammas vänner att tänka att mamma nog hade världens bästa unge.

Den hade inte hunnit torka när vattenglasets välte.

De perfekt blandade färgerna flöt ihop.

Alla fina raka streck försvann.

Den fina teckningen blev bara brun.

Är det så det känns?

När allt ditt fina bara blir brunt?

När du tänker på det som kunde ha blivit, men som aldrig fick bli?

Jag kommer aldrig kunna förstå.

Men om jag ber dig att stanna.

Kommer du då gå?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Michelle Natalie med Poeter.se id #35579 innehar upphovsrätten